

FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ PENTRU POPOR
DIRECTOR: Pr. VASILE CHINDRIȘ

Redacția și Administrația
Cluj, Str. Chintăului Nr. 51
TELEFON: Nr. 3065

ABONAMENTE: Pe un an Lei 100
Pe 6 luni " 50
Pe 3 luni " 30
In streinătate dublu. In America 2 dolari

INREGISTRATĂ LA
TRIBUNALUL CLUJ SUB
Nr. 86.

Din Pastorală de Anul nou 1940

Pe pragul Anului nou se așează înaintea ochilor sufletului nostru i-coana sfântă a Pruncului Isus, luând rumele, care este peste tot numele în afară de care nu este mântuire.

„I-a dăruit Lui Dumnezeu nume, care este peste tot numele; ca în numele lui Isus tot genunchiul să se plece, al celor cerești, și al celor pământești și al celor dedesupt”.
Domn și Stăpân: Mântuitor al sufletelor noastre.

Stâlp de lumină se așează în fruntea veacului, pe care îl întemeiază nou, cu Ceriu nou și pământ nou. Împăratul păcii, în împărăția lui Dumnezeu, pogorâtă pe ceriu pe pământ.

Împărăție, care nu este mâncare și beutură, cum așa de frumos spune Sf. Apostol Pavel, ci dreptate, pace și bucurie în Spiritul Sfânt.

Aceasta-i împărăția sufletelor luminate de Hristos, chemate la viață nouă, trezite la nouă viață cu suflet nou: inimă curată și suflet drept. Sfânta împărăție a lui Isus, întemeiată pe dreptate, din care isvorăște pacea și bucuria întru Spiritul Sfânt, din care am primit suflet rou de viață întru Hristos Isus Domnul nostru.

În această împărăție stăpânește cea dintâi și cea mai mare poruncă: iubirea lui Dumnezeu și deaproapelui. Aceasta-i Legea Nouă: aceasta-i așezarea nouă, acesta-i Testamentul Nou. Împărăția noului veac, în fruntea căreia stă Isus Domnul și chiamă să intre cu toții, dela Răsărit și dela Apus, dela Miază-noapte și Miază-zi neamul omenesc întreg, pentru mântuirea căruia a venit în lume.

A venit să facă toate una; să dărâme zidurile despărțitoare și să-i unească pe toți într'un suflet dumnezeesc, în dragostea Lui.

„Poruncă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul; precum v'am iubit eu pe voi”.

„Aceasta este porunca mea să vă iubiți unul pe altul”.

Așa ne îndeamnă Domnul dela leagăn, ieslea din Viflaim, până la moarte, moartea pe cruce, să ne iubim unii pe alții precum El ne-a iubit pe noi.

Cu acest cuvânt ne chiamă și azi, pe pragul Noului an. Vedem cu toții cum arde înfricoșat, în lume, focul urii păgânești, deslănțuit de Satana, pentru mistuirea vieții neamurilor.

Aceasta vedenie înspăimântătoare

înfricoșează sufletele tuturor și a celor ce până azi, sunt feriți de măcel, dară nu sunt feriți de primejdie. Această primejdie mare, care pân-dește viața tuturor neamurilor, trebuie să ne fie glas puternic de chemare la desăvârșita unire a sufletelor. Fiii împărăției lui Dumnezeu să se trezească la viață, umblând pe căile poruncilor lui Dumnezeu. Dacă trăim cu sufletul luminat de darul lui Dumnezeu, cu sufletul să și umblăm. Ca fiii luminei, ca fiii împărăției să viețuim, săvârșind binele și ferindu-ne de rău iubindu-ne unii pe alții, după porunca Domnului, să ne închinăm rândurile, în desăvârșita unire, pentru a face față primejdiei ceasului de cumpănă.

Să se închege, puternică împărăția lui Dumnezeu, în toții fiii ei, prin legătura desăvârșirii care este dragostea, cum o chiamă sfântul Apostol Pavel. Să desăvârșim unirea împărăției lui Dumnezeu, într'un suflet în care am fost și luminați cu lumina Aceluiaș adevăr: Isus Hristos lumina lumii. Care ni s'a dat nouă Cale împărătească spre viață, din prisosință, în acest veac trecător și viață veșnică, în veacul ce va să fie și spre care călătorim, în această vale a plângerii.

Pe această cale să îndreptăm pașii vieții noastre, urmând lumina adevărului cuvântului său dumnezeiesc, care luminează pe tot omul ce intră

în lume, pentru a fi ferit de rătăcirile întunericului și a morții. „Cel ce-mi urmează mie, zice Domnul, nu umblă în întunec, ci are lumina vieții”.

Vieță dorim, vieță însetăm, de moarte ne îngrozim. Pe această cale, care este însuși Isus Domnul nostru, ajungem la viață, rămânem în viață și moartea nu mai are stăpânire asupra noastră.

Urmând, cu credință, această cale a adevărului și a vieții, vom ajunge la unirea sufletesească a fiilor împărăției, așezați în acelăș adevăr și în aceaș viață în Hristos Isus, la care ne-a și chemat în aceaș suflet dat nouă.

Venit în lume să desrobească pe toți din robia întunericului păcatului și să-i așeze pe toți, în libertatea fiilor lui Dumnezeu, voința dumnezeiască a fost și este ca, cu toți să fie una, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, care Unul este.

Pentru aceia se roagă Domnul atât de ferbinte: „Părinte Sfinte, păzește întru numele tău, pe cei, cari mi-i-ai dat mie, ca să fie una, preși noi”. Io. XVII, 11.

Tot focul sufletului său și-l varsă Domnul în această rugăciune din urmă, după Cina de taină, pentru unirea tuturor, când numai ceasuri îi-L despărțea de moartea pe cruce,

(urmare în pag. 2-a)

IORDANUL

Apă sfântă! Trecutul lui este unic, este strâns împletit cu istoria mântuirii neamului omenesc. Nu este nici un râu, după cum nu este nici un loc pe pământ, care să fi fost martor la tot ce a lucrat Dumnezeu în mod văzut pentru mântuirea noastră, așa cum este pământul străbătut de râul Iordanului.

În istoria poporului jidovesc, Iordanul este legat de cele mai însemnate fapte.

Trece el a trecut Iosua pe Israeliti printr'o minune asemănătoare cu a lui Moise peste Marea Roșie. Aici s'a scaldat Neuman sirianul, la porunca lui Eliseu proorocul, pentru a-și redobândi sănătatea. Dacă vechiul testament este legat în cea mai mare parte de întâmplările petrecute în preajma Iordanului, cu atât mai vârtos creștinismul se simte mult mai strâns unit cu această binecuvântată apă.

Se poate spune că aici începe mai întâi a răsuna vestea cea bună a evangheliei, care va cuprinde într'o zi toate neamurile. Sf. Ioan Botezătorul aici își începe activitatea lui de profet, pregătind calea venirii lui Mesia, introducând sufletele în mreaja evangheliei. În această apă sufletele dornice de pocăință, se botezau, mărturisindu-și păcatele. Aici alerga lumea, jidovi și păgâni, pentru a asculta glasul de foc ce vestea pocăința tuturor neamurilor.

Când Isus împlini 30 de ani, deși nu avea nevoie de pocăință, fiind însăși izvorul sfințeniei, se amestecă cu ceilalți păcătoși și se supune în văzul tuturor celor de față, la acest botez, ca și oricare om. Sf. Ioan bine știind cine este această ființă, șovăește o clipă. Cum? „Eu

— urmează în pag. 2 —

Adă Doamne Pacea!..

Din locul liniștei de veci,
Din Țara Păcii sfinte,
Spre noi, privirea să-Ți apleci
Rugămu-Te Părinte..

Spre Tine-un umilit popor
Smerită rugă poartă,
Ascultă Doamne glasul lor
Și iartă Doamne.. iartă,

Că n'avem rugă și cuvânt
Așa cum se cuvine:
Pământ suntem, și din pământ
Smeriți strigăm spre Tine;

Stăpâne-al Păcii, îndurat,
Poveri de-amar ne apasă:
O, pe pământu'nsângerat
Tu pacea Ta o lasă!..

A prins cuțitul cruntei uri
Iar frații se omoare
Rugămu-Te să te înduri:
Fă pace'ntre popoare!.

Ș'n orice suflet. — îndreptar
Cuvântul Tău așează,
Ca—pururi! — iaptei lor hotar
Toți, Voia Ta s'o vază.

Și fă pe voi! căci Singur poți,
În câți Ți-se închină
Iubirea ta să fie'n toți
Și pacea Ta — deplină..

În mila Ta nădăjdum
Și iadurarea-Ți multă!..
— Din Naltul Tău Ierusalim
Te-apleacă și ne-ascultă!.

TRAIAN DORZ

Din Păstorală de Anul Nou 1940

(urmare din pag. 1-a)

pentru mântuirea noastră, pentru viața noastră.

„Iară nu mă rog numai pentru aceea (adică pentru Apostolii, cari erau în jurul Domnului) ci și pentru cei, ce vor crede prin cuvântul lor întru mine: ca toți să fie una, precum Tu, Părinte, ești întru mine și eu întru tine, ca și ei întru noi, una să fie: ca lumea să creadă că Tu m'ai trimis.

Tot, cel ce lucrează pentru unire, lucrează întru acest gând dumnezeiesc al lui Isus, pentru plinirea acestui gând, pentru împărăția Lui.

În fața desbinărilor și împerecherilor din lume, cari au dus la înfricoșatul război, în nefericirea mare, fără pereche, care s'a abătut asupra neamurilor, care și-au pierdut pacea, ne cheamă Domnul pe toți, să lucrăm pentru unirea tuturor sufletelor creștinești, pentru unitatea împărăției sale, pentru a putea birui încercarea ceasului de primejdie și a feri împărăția Lui, creștinătatea unită, Ierusalimul nou, care s'a pogorât din Ceriu, — să nu se prăbușească ceea ce creștinismul a clădit în sânul omenirii aproape douăzeci de veacuri. Lupta se dă între bine și rău, între dreptate și nedreptate, între lumină și întunecare. Să se unească fiii luminei, fiii împărăției lui Dumnezeu, din toate colțurile lumii și să dea luptă sfântă pentru împăcarea sufletelor, pentru pacea lumii.

Să se așeze pacea lui Hristos în împărăția lui Hristos și în unitatea desăvârșită să biruiască noul Ierusalim puterea întunecului. Sufletul dragostei lui Isus să răstoarne stăpânirea urii și să întronizeze pacea în lume.

Pentru aceasta trebuie să lucreze tot sufletul creștinesc; pentru reșezarea în deplină unitate a împărăției lui Dumnezeu. Pentru a ajunge la aceasta fericire, trebuie să fie făcător de pace tot sufletul creștinesc.

Astfel se va plini în fiecare cuvântul Domnului: fericirii făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema. Spre aceasta să fie mobilizată creștinătatea întreagă și se va săvârși minunea pe care o așteptăm: pacea lumii.

Uniți într'aceiaș cuget sfânt și în aceiaș caldă rugăciune, vom fi puternici și puternici vom clădi pacea

lui Hristos în împărăția lui Hristos. Aceasta chemare ne vine în zilele acestea, și dela Sfântul Părinte dela Roma, maica noastră cea bătrână căpetenia a toată creștinătatea, de a uni rugăciunile noastre cu rugăciunile ce se înalță în toată lumea, mai ales în zilele între 18—25 Ianuarie, pentru unirea sfintelor lui Dumnezeu biserici.

Pentru aceea lăsăm ca în acele zile de stăruitoare rugăciune în lumea întreagă, pe tot cuprinsul eparhiei să se facă aceste rugăciuni cu toată căldura, cu participarea poporului credincios cât mai numeros, bine luminat de cu vreme, celebrându-se sfânta liturgie dimineața, cu sfinte mărturisiri și împărtășanii, iar seara cântându-se sfântul Paraclis, Canon de mângăiere. Vom cerși cu căldură și stăruință Mântuitorului Isus, în sfânta Euharistie, să desăvârșească unitatea împărăției Sale, prin unirea sfintelor sale biserici, pentru rugăciunile Maicii sale a Prea Curatei și pururea Fecioarei Maria, pentru ca unită, puternică să poată sta împotriva celui rău, să culegă biruința și să reazeze pacea în suflete și în lume.

La sfârșitul sfintei liturghii dimineața și a sfântului Paraclis, seara, să se rostească aceasta rugăciune din primele veacuri ale creștinătății, primită dela Roma: *Pomeneste Doamne Biserica Ta, și o scapă de toate relele, desăvârșind-o la căldura inimii Tale iubitoare. Sfintește pe toți fiii ei și îi adună din cele patru părți ale lumii în împărăția ce le-ai gătit-o. Că a Ta este stăpânirea și puterea și mărirea în vecii vecilor.*

Episcop Iuliu.

Vorbe cu tâlc

de VASILE MILITARU

Omul fără de credință, se găsește'n adevăr,

Pe-o prăpastie adâncă, atârnat de-un fir de păr!

Dacă el se'nchină'n clipa când vrea firul să se rupă,—

Prinde'n mâini toiag de aur, iar prăpastia s'astupă!

* *

Pe ogoarele ei sfinte, munca pururi să te poarte,

Ca și când ai ști că cerul ți-a dat viață fără moarte

Însă Tatălui din slavă,—fie că ai sau n'ai pâine,—

Să te rogi, ca și când, frate, sigur ești c'o să mori mâine!

IORDANUL

(urmare din pag. 1-a)

trebuie să mă botez dela tine și tu vii la mine. Nu putea înțelege sfântul proroc atâta umilință din partea viitorului Răscumpărător al neamurilor. Dar totuși se supune voinții divine care cere „*să se implinească toată dreptatea*“. Pe țărmul Iordanului a răsunat în auzul mulțimii mărturisirea părintelui ceresc Irsuși pentru dumnezeirea lui Isus, adevărul Fiului a lui Dumnezeu Tatăl. În văzul mulțimii, Spiritul iubirii dumnezeiești, a treia persoană, Dumnezeu adevărat, deopotrivă cu Tatăl și Fiul în chipul porumbului nevinovat, apare lumii pentru prima dată în mod văzut. Nu este nici un loc pe rotogolul pământului unde să se fi produs o asemenea teofanie (arătare a lui Dumnezeu), apărând Preasfânta Treime în mod distinct.

Iată deci Biserica noastră cântă acest imn de mărire preafrumos: *văzutu-te-au apele și s'au temut, cutremuratu-s'a înaintemergătorul și a strigat: cum va lumina steșnicul pe lumină, cum va pune mâna robul pe Stăpânul? Sfintește-ne pe noi și apele Mântuitorule, cel ce ai ridicat păcatul lumii.*

Regiunile împrejmuitoare,

mai ales partea de apus sunt pline de vegetație bogată. Culoarea verde închisă față de apele galbene, dau o înfățișare din cele mai plăcute. Spre deosebire de Mare Moartă cu apă sărată în mijlocul unui deșert, icoana vie a pustiului sufletesc produs de păcat, Iordanul apare ca râul vieții. Acest nume îl merită cu adevărat când firea omenească prin Isus Hristos a fost botezată în această apă.

La fiecare pas în preajma acestui râu amintirile biblice te copleșesc. Ici Ierihonul, primul oraș cuprins de jidovi la intrarea în Canaan, colo Galgala unde a ridicat Iosua altar lui Dumnezeu.

Aici sărbătoresc Iudeii primele Paști după trecerea prin pustiu. Tot aici în Galgala Saul a fost ales de rege, dar tot acolo Samuil prorocul în numele Domnului Dumnezeu pentru necredința lui Saul, l'a despoiat de domnie. Ceva mai departe este târgușorul Ierichon bogat în amintiri biblice. Printr'o minune extraordinară la sunele trambitelor au căzut zidurile lui. Dumnezeu a voit să arate prin această ruina unui suflet păcătos care nu poate scăpa de drăgăta pedepsă. Azi acest Ierihon este împrejmuit de grădini frumoase foarte roditoare. Este aici și o mică capelă în paza călugărilor franciscani.

Iordanul apa sfântă este semnul curățirii noastre sufletești. A devenit astfel prin botezul Mântuitorului. Aici s'a făcut începutul vieții publice a lui Isus, cu o faptă de cea mai adâncă umilință. Este începutul și temelie mântuirii noastre.

I. S.

Prețul timpului

„Fiul meu folosește bine timpul“. (Eccl. 4,23)

I Timpul este o comoară

Fiule, zice sfântul Spirit, grijește să întrebuințezi bine timpul, pentru că el e darul cel mai mare și mai prețios, ce-l poate da Dumnezeu unui om, în viață. Și păgânii au cunoscut, cât de mult prețuiește timpul. Seneca zicea: *Timpul nu se poate proftui*. Dar mult mai bine au cunoscut sfintele valoarea timpului. Sfântul Bernardin de Siena zice, că un singur moment pretuiește, cât Dumnezeu însuși; căci în orice clipă poate ajunge o m u l p r i n p a r e r e a d e r a u pentru păcate sau dragoste sfântă la grația dumnezeiască și la mântuirea sufletului. *Timpul e ohiar atât de prețios ca Dumnezeu; pentru că în timp bine întrebuințat îl putem dobândi pe Dumnezeu.*

Timpul e o comoară, pe care omul numai în viața aceasta o găsește, în cealaltă nu o poate afla, nici în iad, nici în raiu. Osândiții din iad tânguindu se zic: *O de-aș mai avea numai un ceas de vreme*. Ori cât ar da pentru un ceas de vreme, care le-ar fi destul, ca să scape din nenorocirea lor; dar această oră nu o vor căpăta niciodată.

În ceriu nu plânge nimenea, dar dac'ar putea plânge fericirii, aceasta ar face-o numai pentru timpul, ce l-au pierdut zădarnic în viața aceasta, în care și-ar fi putut câștiga o fericire și mai mare, și pentru că timpul acela a trecut fără a se mai întoarce. O călugăriță benedictină apără după moartea sa glorificată și zise, că ea e îndestulată pe deplin, dar dac'ar putea să mai dorească ceva, aceea dorință ar fi, să vină iarăși în viață, ca aici să sufere și prin aceea să-și câștige o fericire mai mare; și c'ar fi voioasă, dac'ar putea suporta până la ziua judecării boala grea, în care a murit, pentru că în schimb să câștige numai atâta mărire, câtă se poate câștiga prin rostirea unei singure: *Născătoare de Dumnezeu.*

Și tu frate dragă, cu ce-ți petreci vremea? Pentru ce amâi totdeauna pe mâine, ceea ce poți face astăzi? Cugetă-te, că vremea trecută nu e mai mult a ta: iar timpul viitor nu-i încă în puterea ta, singur numai cel prezent îl ai, ca să faci, cei bine. *Pentru ce te razimi nefericitule, pe viitor, ne admoniază sf. Bernard, „ca și când Tatăl din ceriuri ți-ar fi dat vremile în stăpânirea ta?“* Iar sfântul Augustin zice: „Ai tu putere peste o zi, când n'ai peste un ceas?“ Cum poți fi tu cu nădejde la ziua de mâine, când nu știi, că oare trăi-vei vreme de un ceas. Sfânta Tereza zice: *Dacă astăzi nu stai gata de moarte, teme-te „că vei avea o moarte nefericită“.*

RUGĂCIUNE

O Dumnezeu meu! Îți mulțumesc pentru timpul, ce mi-l dai, să-mi îndrept greșelile vieții trecute. Dac'ar trebui să mor în acest moment atunci una din durerile mele cele mai mari ar fi, să mă gândesc la vremea pierdută. O Doamne, tu mi-ai dat vreme să te iubesc, iar eu am petrecut-o în păcate. Din clipa, în care te-am părăsit, aș fi meritat să mă arunc în iad, dar tu m'ai chemat la pocăință și m'ai iertat. Eu ți-am promis, că mai mult nu te voiu vătăma, însă de câte ori am mai făcut-o aceasta și tu din nou mi-ai dat iertare, Să fie binecuvântată în veci mila ta! Dacă n'ar fi fost nemărginită, cum m'ar fi putut suferi atât de mult! Cine ar fi putut arăta față de mine atâta îndurare, câtă ai arătat tu? O, cum mă doare c'am vătămat pe un Dumnezeu atât de bun! Scumpul meu Mântuitor! Pacința, ce-ai avut o față de mine, singură ar trebui să stârnească în pieptul meu dragoste față de tine. O, nu mă lăsa să fiu iarăși nemulțumitor de dragostea, ce tu ai avut-o față de mine. Deslipește-mă de toate și leagă-mă cu iubirea ta. Nu, Dumnezeu meu, nu mai vreau să treacă în zadar vremea, ce mi-o dai, pentru îndreptarea greșelilor mele; ci tot timpul acesta vreau să-l petrec în slujba și iubirea ta. Dă-mi tărie, dă-mi statornicie în sfințenie. Eu te iubesc

CINE VA FI FERICIT ÎN NOUL AN?

1. Fericiți ve-ți fi anul acesta *toți aceia, cari, trăind până acum nevinovați, această nevinovăție o păstrează și în anul cel nou.* Ferice sunt acelea suflete, cari niciodată nu au vătămat pe Dumnezeu, cu păcate grele, ci și-au păstrat haina nevinovăției în sfântul botez. În deosebi pruncii și tinerii au această nevinovăție, dar uneori se poate afla și la persoane mai învârstă credincioase lui Dumnezeu.

Desigur în acest an nou diavolul va încerca să ispitească toate aceste suflete și să le ducă la păcat și la dușmăni cu Dumnezeu și așa să le facă nefericite. El va încerca de înșelăciune să arete, cât de plăcută este viața păcătoasă și va vrea să smulgă din brațele lui Hristos sufletele nevinovate. O voi prunci și tineri, și toți cați până acum cu credință nestrucată a avut norocul să sluiți lui Dumnezeu, rogu-vă nu stați de vorbă cu ispitele, nu credeți șoptelilor viclene ale diavolului, întoarceți-vă cu scârbă de căre tot ce este rău și păcătos, și sluiți mai departe cu credință lui Dumnezeu. Numai așa va putea să fie anul acesta nou un an fericit pentru voi.

Vai vouă însă, dacă ați lăsa la o parte grija de până acum și v-ați încărcă în anul acesta sufletul cu fărâdelegi! Incunjuțați deci păcatul cum și tovarășii cei răi, și toate prilejurile ce duc la păcat și petreceți într-o ascultare de părinți și întru frica Domnului.

2 Fericiți vor fi în anul acesta *toți cei ce, având păcate pe suflet, cu lacrimi de pocăință se întorc dela ele la bunul Dumnezeu.* Desigur astfel de suflete sunt și între cititorii acestei gazete. Întrebu-vă pe voi dar suflete nefericite, ce fundate în păcat, vreți să rămâneți și pe anul ce vine tot în starea aceasta prinjdioasă?

Vai vouă, dacă ați urma în anul acesta să umblați tot pe ca ea largă a fărâdelegilor! Nu vedeți oare, cum zilele voastre se tot împuținează, cum moartea, ca un tâlhar noaptea se tot apropie, cum păcatele voastre tot sporesc și se măresc, cum inima voastră devine din ce în ce mai învârtosată și mai

împietrită, cum judecata Domnului devine din ce în ce mai amenințătoare? Ce sfârșit va avea o asemenea purtare nepăsătoare? O, creștine, deasupra capului tău atârână judecata cumplită și blăstămii lui Dumnezeu, sub picioare stă să se deschidă în fiecare clipă osânda veșnică și tu vrei să mai întârzi

un an cu întoarcerea ta? Orijește, ca nu cumva anul acesta să fie anul nefericit al osândirii tale de veci! Grăbește-te de te întoarce la Domnul până mai ai timp. Dacă vei face aceasta cât mai curând atunci anul acesta va fi pentru tine un an adevărat fericit.

Lumea întreagă este îngrijorată

BOTEZUL LUI ISUS

A ieșit pe vremea cea,
Când Pilat domnia 'n Iudeea
Al lui Zaharie fiu,
Ca să predice 'n pustiu.

Din păr de cămilă avea
Haină lungă, și-o curea
Mijlocu' i-l încingea...
Cu lăcuste se hrănea,
Și cu miere din păduri...
El dădea învățături
Oamenilor, cuvântând:
— „Pocăiți-vă, curând!
„Că cereasca împărăție
„Nu-i departe! O să vie!...
„Pomii sterpi vor fi tăiați
„Și 'n văpaie aruncați!“

Și venit au la Ioan,
Satele de pe Iordan,
Și Ierusalimul, — gloată;
Și Iudeea țara toată!
Lui Ioan se spovedeau
Și 'n Iordan se spovedeau. —
Popor mea l întreba:
— „Ce să facem?“ El grăia:

— „Cine două haine are,
„Una să o dea cui n'are.
„Cei cu mult grâu în hambar,
„Tot așa să facă iar!“

Vameși mai veniau apoi.
Să-i boteze: — „Dar pe noi,
„Ce ne 'nveți, Prealumina e?“
El le răspundea: — „Dreptate!...
„Nu luați, la vămuit,
Mai venea și ostășime:
— „Voi, să n'asupriți pe nime!
„Și cu plata voastră fiți
„Totdeauna mulțumiți!“

Auzind grăia poporul:
— „N'o fi el Mântuitorul?“
Și le răspundea Ioan:

— „Eu cu apă din Iordan
„Vă botez... Iar cel ce vine,
„E mai tare decât mine!
„El cu foc și cu duh sfânt
„Boteza-va pe pământ...
„Cu lopata 'n mâna sa,
„Aria va curăța...
„În grânaru-i o s'adune
„Partea de grăunte bune;
„Pleava nefolositoare
„O va arunca 'n vălvoare“.
Coborât-a și Isus,
De la Nazaret, — s'a dus
În pustie la Ioan,
Spre-a se boteza 'n Iordan. —
Dar pe dânsul, când veni,
Lângă râu... Ioan l-opri:
— „Eu s'ar cuveni mai bine
„Botezat să fiu de tine...
„Pentru ce vii, tu la mine?“
— „Lasă! astfel Domnul cere.
„Împlinească se-a lui vrere!“

În Iordan el a intrat,
Și Ioan l-a botezat...
Domnului când se ruga,
Bolta — sus — deschisă s'a.
Și în chip de porumael —
Se văzu cum peste el
Duhul Sfânt s'a coborât.
Glas apoi s'a auzit...
Glăsuț-a Dumnezeu:
— „Asta este Fiul meu
„Întru care eu, ca Tată
„Pus-am dragostea mea toată!“

de: P. DULFU

de viitor, că pot să vină peste noi în anul cel nou încă și alte rele cu mult mai mari. Trebuie însă să știe toți că *singurul svor al tuturor relor este păcatul!*

Suferințele trebuie să vie, dacă Dumnezeu lea rânduit. Și dacă acum sunt mai multe, ca în alte vremuri, și în aceasta să vedem mâna lui Dumnezeu, care află de lipsă leacuri mai amare decât altădată, pentru a ne întoarce la El. Nu vedeți cum a slăbit credința în anii din urmă? Nu vedeți cum chiar țări întregi au lăpădat jugul lui Hristos și au introdus o nouă păgână ate în lume.

Vă mai mirați deci de suferințele vremurilor de acum? Nu este aici alt leac, nu este altă scăpare decât *întoarcerea cu suflet smerit la Dumnezeu și pregătirea sufletului la purtarea bărbătească a suferințelor.* Vie ce este rânduit să vină, căci noi de crucea, ce ne-a rânduit-o Dumnezeu, nu ne putem feri; să o primim însă cu credință tare în ajutorul aceluia, care este Tatăl nostru al tuturor, Suferințele nu sunt rele, dacă le știm purta: cerul trebuie cumpărat cu ceva.

Pe calea suferințelor au mers către cer sfinții. Maica Domnului și Hristos însuși. Ce ne mirăm dar, dacă a sosit și pentru noi săptămâna patimilor? Suferința bine răbdată nu face pe nimeni nefericit. Singur păcatul este, care face pe om nefericit.

Fericiți vor fi în anul acesta *„acei oameni, cari vor muri în pace cu conștiința lor și cu Dumnezeu:“* dar nefericiți, pe veci nefericiți vor fi, cei ce vor muri în starea păcatului greu. Cine va muri în anul acesta? Aceasta numai Domnul Dumnezeu o știe. Numai El ar putea spune, cari dintre cei ce citesc aceste rânduri va mai vedea încă un alt an.

Luăți dar seama, că fiecare singur își face anul fericit sau nefericit ferindu-se de păcat ori săvârșindu-l. Având pe Dumnezeu cu tine vei fi fericit; fără Dumnezeu însă nefericit, Siliți-vă dar să aveți pe Dumnezeu totdeauna cu voi.

C. A.

o bunăta e nemărginită, și sperez, că te voi iubi în veșnicie. În mulțumesc, o Marie, că tu mi-ai mijlocit aceste prețioase zile de viață de cari mă bucur! ajută-mi și fă, ca acele să le petrec toate în iubirea Fiului Tău, Mântuitorului meu și în iubirea ta o Stăpâna și Mama mea.

II Responsabilitatea pierderii timpului

Nu e nimic așa de prețios ca timpul, însă nimic în lume nu prețuiesc oamenii atât de puțin și nimic nu socotesc de mai puțină în emnătate, ca timpul. De aceasta să plânga sfântul Bernard, când zice: *Trec zilele mântuirii și nimenea nu eugetă, că e pierdută pentru el ziua, care nicioând nu se va mai întoarce.* Vezi colea un pierde vară cum își petrece timpul ziua și noaptea cu jocul. Și dacă-l întrebi: „Ce faci?“ el îți răspunde: „Omor vremea“. Dincolo vei vedea pe un altul, cum umblă în sus și în jos, să la colțul străzilor ore întregi, privește după trecători, flectărește ori spune vorbe necurate iar dacă-l întrebi, ce face, îți răspunde: „Omor vremea“. Sărmanii orbi cari pierd atâtea zile, zile ce nu se vor mai întoarce!

O timp disprețuit, tu vei fi bunul cel mai căutat după care vor ofa fiii lumii în ceasul morții. Atunci vor dori aceștia încă un an, o lună sau o zi, dar nu li se va da; vor trebui să audă cuvintele: *Acum nu mai e vreme.* Cât de mult

ar da oricare dintr'aceștia pentru o săptămână, pentru o zi, ca să-și poată pune în rând mai bine conștiința. Sfântul Laurențiu Iustinian zice: „Averi, onoruri și plăceri ar da unul ca acesta pentru o singură oră“. Însă ora aceasta nu i se va mai da. Preotul, care va sta lângă el, îi va zice: Trebuie să pleci numai decât din lumea aceasta, nu mai ai nici o clipă de vreme: *Plăoaă suflete din lumea aceasta!*

De aceea ne îndeamnă profetul: *Adu-ți aminte de făcătorul tău, mai înainte de ce se va întuneca soarele și lumina.* (Eccl. 12,1). Ce trist e pentru un călător când numai după ce a înnoptat observă că s'a rătăcit și nu mai este chip de-a afla vre-un ajutor. De aceea amărăciune va fi cuprins la moarte și acela, care a trăit o viață lungă, dar timpul nu l'a folosit pentru Dumnezeu: *Va veni noaptea, când nime nu poate să lucreze* (Ioan 9,4). Atunci moartea va fi pentru el o noapte, în care nu va mai putea face nimic pentru veșnicie. Conștiința-i va aduce aminte în clipele acelea câtă vreme a avut și cum a folosit-o în paguba sufletului său; prin câte șoapte interne și grații l'a chemat Dumnezeu la îndreptarea vieții, dar el nu le-a băgat în seamă. Atunci va înțelege, că nu mai poate face nici un pas spre mântuire. Și de aceea va zice plângând: O, cât de nebun am fost! O, timp pierdut! O, viață pierdută! O, ani pierduți. în cari aș fi putut să mă fac sfânt, dar n'am lucrat

nimica spre scopul acesta și acum e prea târziu“. — Dar ce va folosi plânsul și suspinul atunci, când actul vieții e pe sfârșite, când candela începe să se stingă și cel ce moare deja e aproape de acel moment însemnat, dela care atârână o veșnicie întreagă.

RUGĂCIUNE

O Isus! tu ți-ai jertfit întreaga ta viață, ca să-mi mântuești sufletul; n'a fost nici un moment în viața ta, în care, să nu te jertfești pentru mine veșnicului Părinte, ca să-mi câștigi iertarea și mântuirea veșnică și eu am pe recut atâtea ani pe pământ, și din aceștia, câți am folosit pentru tine? Ah toate de câte-mi aduc aminte, că le-am făcut, toate mi cauzează muștrări de conștiință; rele au fost multe, bune foarte puține; și aceste puține au fost pline de imperfecțiuni, lenevie, egoism și distracții. Ah, Mântuitorul meu toate s'au întâmplat așa pentru că mi-am uitat de tot, ce ai făcut tu pentru mine. Eu mi-am uitat de tine, dar tu nu ți-ai uitat de mine, tu mă urmăreai atunci când eu fugiam de tine și mă îndemnat de atâtea ori să te iubesc. Iată-mă Isuse al meu, eu nu vreau să mă mai împotrivesc voinții tale. Până când să mă aștept? Doară până mă vei părăsi de tot? Mi pare rău o bunul cel mai mare, că m'am despărțit prin păcate de tine. Te iubesc, bunăta nemărginită vred-

Cu Hristos în cafenele

Pe o noapte de iarnă Caterina Booth și două tinere surori în credință, din „Armata Mântuirii“, se hotărâră să cerceteze cafenelele dintr'un Bulevard din Paris.

Caterina le conducea. Ea se opri în fața unei cafenele, trecu, iar se întoarse, iar se opri și zise către prietenele ei: „n'ați cunoscut până acuma pe „Mareșala“ voastră, n'ați știut ce lașă este“. „Nu, nu, nu ești lașă“ strigă amândouă. În sfârșit Caterina puse mâna pe clanța ușei, o împinse și intra. Un om cu un șorț alb vindea băuturi. Se duse spre el și-i spuse: „Imi dați voe să cânt?“ Omul o privi încrămenit. Tremurând toată, zise iarăși: „Aș dori să cânt“. „Poftim“, răspunse el.

Și Caterina începu să cânte:

Pe când Caterina cânta, Blanche o însoțea cu vocea a doua și cu chitara. Fumatul, beutul se opriră, jocurile de cărți de asemenea, și toate fețele erau întoarse spre acele trei fete tinere, care cântau tot mai înfocată:

După ce se sfârși cântarea, „Mareșala“ mulțumi publicului, și adaugă că vor putea să o mai auză cântând în sala Rue Auber, că acolo ea le va vorbi despre un Prieten al lor. Când erau gata să iasă omul cu șorțul alb, le salută cu respect, parcă i-ar fi făcut lui un mare bine. „Mai putem veni altă dată? întrebă Mareșala. „De sigur, Domnișoară“.

În noaptea aceea, cele trei fete cercetară 16 cafenele. Sosind acasă, Caterina mărturisi că nu fusese niciodată mai fericită în viața ei, și niciodată mai aproape de Domnul Isus. Ea ascultase în telul ei, porunca Lui: „Să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor“. De atunci multe cafenele au fost vizitate,

și multe roade s'au cules acolo.

Să mai vorbim de o cucerire, din cele multe: La Paris era pe atunci o cafenea vestită, numită „le Café de l'Enfer“, cafeneaua iadului. Pe ferestre și pe ziduri erau picturi îngrozitoare, înfățișând iadul, Fete sulemenite cântau spre bucuria bărbaților destrăbalați care beau și fumau la mese mici. Într'un cosciug deschis se vedea un schelet care rânjea aceluia public; se dădea premii pentru acei cari batjocoreau moartea. Cu cât erau blestemiile mai insultătoare, cu atât erau aplauzele mai sgomotoase. Dar Mareșala și tinerele ei tovarășe de luptă, îmbrăcate cu „armătura lui Dumnezeu, cu „scutul credinței“ nu se temeau de porțile iadului. Au cerut voie să cânte, au obținut voia, s'au urcat pe estradă, și au cântat câ-

te-va din cele mai frumoase cântări de trezire sufletească.

Cântările raiului fură bine primite în localul iadului. La urmă Mareșala înaintă pe estradă și vorbi publicului:

„Văz că v'ați adunat aici câțiva oameni foarte deștepti. Jucați bine de tot rolurile voastre, căci jucați teatru aici. Râsul vostru nu e râs adevărat, e un râs prefăcut. Vă pot arăta izvorul râsului și a bucuriei adevărate. Aici nu e viață, aici e moarte; vă pot arăta ceea ce e viață adevărată. Aici nu e pace, voi vă străduiți să înecați grijile și să uitați neliniștea voastră, ..vă pot arăta pe Acela care e Pacea noastră. Dați-mi voe să vă dau adresa noastră, unde ne puteți auzi cântând“.

Când era să plece, Mareșala zări o fată tânără și frumoasă,

se aplecă spre ea și-i șopti: „Ce cauți aici? De ce nu ești acasă în pat?“ „Dar cine îmi dă mie un pat și o mâncare?“ răspunse fata întristată. „Eu îți voi da“ zise Mareșala, „vino repede cu mine“. Chemă o trăsură se urcă în ea cu dânsa. Biata copilă de 18 ani îi povesti jalnica ei viață. Era fică de neam mare, dar și ea și mama ei căzuseră prada răutății omenesti, Mareșala o duse la Hristos, și o trimise în urmă în una din cele mai bune școli din America, unde fuse iubită și respectată de toți. Într'o zi Mareșala primi dela ea 500 fr. cu cuvintele duioase: „mai scapă și pe alta, cum m'ai scăpat pe mine“.

Era greu pentru fete așa de tinere să fie noaptea pe stradă fără să fie expuse la îndrăzneala bărbaților. Mareșala le dădu următoarele instrucțiuni: „Dacă auziți din gura lor cele mai joșnice cuvinte, gândiți-vă că sunt numai cuvinte, gândiți-vă la sufletul lor, pentru care a pățimit Hristos. Răspun-deți două, trei vorbe de zidire sufletească, și mergeți înainte.

De multe ori a întrebuițat și ea această metodă. Într'o seară un domn se apropie de ea pe stradă, și-i cere o întâlnire. Ea îl privi în tăcere. El crezu că tânăra fată consimțea prin tăcerea ei la această întâlnire, scoase un carnet și un condei și o întreabă: „unde?“ „Devant le Trone de Dieu“, „înaintea tronului lui Dumnezeu“. Domnul plecă rușinat. Astfel se apăra ea peste tot. Aceste cuvinte: înaintea Tronului lui Dumnezeu, vor fi odată o sabie, care va străpunge multe suflete depravate din toate părțile lumii.

(Fântâna Darurilor)

În românește de Marla Brăiloiu

nică de o iubire nemărginită. O nu mă lăsa să mai pierd acest timp, ce mi-l dai din milă. O iubitul meu mântuitor, adă-mi încontinuu aminte de iubirea ce ai avut-o față de mine și de durerile ce le-ai suferit pentru mine. Fă-mă să uit totul pentru ca în partea vieții ce-o mai am de trăit să mă gândesc numai cum să te iubesc și să-ți fac pe plac. Eu te te iubesc Isuse al meu, dragostea mea, totul meu. Îți promit, că voi face fapte de iubire de câte ori mă voi gândi la aceea. Fă-mă statornic în sfințenie, eu mă încred cu totul în meritele sângelui tău Isuse, — și în mijlocirile tale, iubita mea mamă, Marie, nu mă părăsi!

III Cum să folosim bine timpul

Umblați până aveți lumină (Ioan 12,35). Noi trebuie să umblăm acum pe calea Domnului, până ce avem lumină, pentru că aceasta dispăre la ora morții. Atunci nu mai e vreme să te pregătești, ci trebuie să fii pregătit.

Fii gata. La moarte nu mai putem face nimic; ce s'a făcut, e făcut. O Dumnezeule, dacă cineva ar primi vestea, că n'ă para ce o poartă, acuși se va aduce judecată hotărâtoare asupra vieții sale, sau asupra averii sale întregi, cu câtă grabă și-ar vedea un avocat bun, care să-i apere cauza înaintea judecătorilor! Cum s'ar nizu să câștige

părtinirea judecătorilor! Și ce facem noi? Știm de bună seamă, că în curând — și se poate întâmpla aceasta în orice oră — se va trata despre lucrul cel mai însemnat, la care trebuie să ținem atât de mult, despre fericirea noastră veșnică, și noi pierdem vremea!

„Inșă“, va zice cineva, sunt încă tânăr; mai târziu mă voi da cu totul lui Dumnezeu. — Dar trebuie să știi, — răspund eu, — că Dumnezeu a blestemat smochinul, ce l-a aflat fără fructe, deși atunci nu era în a vremea fructelor, după cum observă Evanghelia: *Pentru că înă nu era vremea smochinelor.* (Marcu 11,13).

Prin aceasta a voit Isus Hristos să ne învețe că omul în tot timpul, deci și n'ă tinerețe trebuie să aducă rodul faptelor bune, căci altcum va fi blestemat și n'ă viitor nu va ai aduce nici un fruct: *Să nu mai mănâncă nimeni de acum înainte rod din tine în veac.* (Marcu 11,14). Astfel a zis Mântuitorul acestui pop, și astfel blestemă pe acela, care chemat fiind de el, i se împotrivesc. O, ce lucru de mirat! Spiritul cel rău socotește viața noastră de un timp foarte scurt și de aceea nu pierde nici un moment, în care să nu ne ispitească *Că s'a pogorit diavolul la voi, având mână mare, știind, că puțnă vreme are* (Apoc. 12,12).

Așadar, dacă vrăjmașul e sgârcit în cheltuirea unei clipe chiar, când e vorba de nimicirea noastră, noi să fim nepăsători de pierderea unei

vremi mai îndelungate, în care ne-am putea câștiga fericirea de veci?

Altul va zice: „Dar ce rău fac eu?“ O Dumnezeule, oare nu e destul de rău, a pierde vremea în jocuri și n'ă flectării nefolositoare, cari nu ajută nimica sufletului? Ori ne-a dat Dumnezeu timpul, ca să-l prăpădim în zadar? Nu, căci zice Spiritul sfânt: *Nu lăsa nici o zi bună să piară fără folos* (Is Sir. 14,14). Lucrătorii, despre cari vorbește evanghelistul Mateiu, că n'au făcut nici un rău, ci numai pierdeau vremea cea scumpă au fost înfrunțați de domnul viei: *Ce stați aici toată ziua fără lucru?* (Mateiu 20,6). La ziua judecării Isus Hristos va cere seamă de tot cuvântul nefolositor. Toată vremea, ce n'ă fost întrebuițată spre mărirea lui Dumnezeu, socotește-o de vreme pierdută“, zice sf Bernard.

De aceea ne îndeamnă Domnul: *Toate, ori câte află mâna ta a face, cât poți fă, pentru că în iad, unde mergi tu, nici lucru, nici știință, nici înțelepciune nu este.* (Eccl. 9 10). Cuvioasa călugăriță, sora Ioana din ordul sf. Tereza spunea, că în viața sfinților nu este „mâne“. „Mâne“, acest cuvânt e folosit des numai în viața păcătoșilor, cari totdeauna zic: „mai târziu“, și astfel fac până la moarte. *Iată acum e vreme bine primită.* (II Cor. 6,1). *Astăzi de veți auzi glasul lui, să nu vă învățogați inimile voastre.* (ps. 94, 8). — Astăzi te îndeamnă Dumnezeu, să faci bine, ascultă-l, căci mâne

Am citit în numărul 48 al „Vieții Creștine“ un frumos articol despre minciuna aurului. Am socotit, că e bine și folositor să vorbim și despre bunătatea și binefacerile aurului. Iubirea de argint e rădăcina tuturor relelor, ne spune sf. Pavel (I Tim. 6. 10), însă stăpânirea de argint poate fi și izvor curgător în vieța de veci.

Iov era bogat și avea averi nespuse de mari. Avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi și cinci sute de asine și slugărime în mare număr. Omul acesta era cel mai de seamă între toți Răsăritenii (Iov, 1, 3). Iov însă putea să spună: „Cercetați și vedeți, că nu este în mine nici o viclenie. Cercetați din nou, dreptatea mea este mereu aici. Este oare vre-o strâmbătate pe limba mea și cerul gurii mele nu va distinge el ce-o fi rău și amar?“ (Iov, 6, 29-30). El, când a ajuns în necazul cel mai greu, ce-l poate ajunge pe un om, cum au fost pierderea averii și a copiilor și el însuși gârbovit sub povara cea grea a unei boli dureroase și molipsitoare, a putut spune cu inima liniștită: Mă îmbrăcam întru dreptate ca într-o haină... Eram ochii celui orb și picioarele celui șchiop; eram tatăl celor nenorociți și cercetam cu sânguință pricinile, care îmi erau necunoscute; sfărâmam făloile nelegiuitului și zmulgeam prada din dinții lui... Oamenii mă ascultau și stăteau fără graiu și așteptau să audă sfatul meu...“ (Iov, 29.14-21) Iată faptele unui om, care avea bogăție multă.

Tovit era om bogat. El a putut pune spre păstrare la un bancher, Gavail din Raga Midiei, zece talanți. Zece talanți era o avere mare, în bani de

Bunătatea aurului

ai noștri cam 4-5 milioane de lei. Dacă atâta a putut depune spre păstrare, ne putem gândi câtă avere a putut avea Tovit. Dar cum era el? „In toate zilele vieții mele am umblat pe căile adevărului și ale dreptății și am făcut multe binefaceri fraților mei și poporului meu... mă duceam adesea în Ierusalim, de sărbători, cum se orânduise pentru tot Izrailul printr-o veșnică hotărâre, cu pârgă și zeciueli din roadele pământului și cu pârgă din lâna oilor, și le dam preoților pentru jertfelnic... Când am fost dus în robie la Ninive, toți frații mei și toți cei de un neam cu mine au mâncat din mâncările păgânești, iar eu mi-am păzit sufletul meu și nu am mâncat, pentru că mi-am adus aminte de Dumnezeu cu toată inima mea... am făcut multe benefa-

ceri fraților mei: Celor flămânzi le dădeam pâinea mea, celor goi hainele mele, și de vedeam pe careva din neamul meu mort și aruncat peste zidurile Ninivei, îl îngropam. Ba am îngropat pe ascuns și pe aceia, pe care i-a ucis regele Senaharib...“ (Tovit. 1, 3—18). Iată, cum grăește un om bogat, care-și aduce aminte de Dumnezeu. Dar să nu ne luăm numai după vorbele lui. Să ascultăm, ce spune îngerul Ra-fail, trimis de Dumnezeu în ajutorul lui Tovit și al familiei sale, când ei au ajuns în strâmtoare: „Binecuvântați pe Dumnezeu, slăviți-l și cunoașteți mărirea lui și mărturisiți înaintea tuturor celor vii, ce-a făcut el pentru voi. Faceți bine și răul nu vă va ajunge! Bună e rugăciunea cu post și milostenie și dreptate. Mai bine puțin cu

dreptate, decât mult cu nedreptate. Mai bine să faci milostenie decât să aduni aur, căci milostenia izbăvește dela moarte și poate curăți orice păcat. Cei ce fac milostenie și dreptate vor trăi viață lungă. Iar păcătoșii sunt dușmani vieții lor... Când te rugai tu și nora ta, Sara, eu duceam pomenirea rugăciunii voastre înaintea celui Sfânt și când îngropai tu pe cei morți; încă eram cu tine. Și când tu nu te-ai lenevit să te scoli și să-ți lași prânzul tău, ca să te duci să ridici pe cel mort, binefacerea ta nu s'a ascuns de mine, ci eu eram cu tine. Și acum Dumnezeu m'a trimis să te vindec pe tine și pe nora ta, Sara. Eu sunt Ra-fail, unul din cei șapte îngeri sfinți, cari ridică rugăciunile sfinților și le înalță înaintea slavei celui Sfânt“. (Tovit. 12,6-15). Iată cum grăește un înger trimis de Dumnezeu despre faptele unor bogați.

Marta și Maria erau femei foarte bogate, după cum ni le prezintă sfânta Evanghelle. Mântuitorul le laudă pe amândouă, pe una pentru hărnicia ei, pe cealaltă pentru grija ei de suflet: „Marto, Marto, te îngrijești și spre multe te silești. Ci un lucru trebuiește. Iară Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua dela dânsa“ (Luca 10,41—42). Mântuitorul petrecea adesea în casa lor mare și primitoare și la cererea lor a înviat pe fratele lor Lazar.

— Lazar însuși era foarte bogat. Avea palat mare, moșii, vii și măslineturi. Dar era prieten al lui Isus și Isus petrecea adesea la el, ceea ce numai așa ne putem explica, că Lazar era prieten și al săracilor,

(Continuare în pagina 6)

poate nu mai ai vreme, ori Dumnezeu nu stăruie mai mult pe lângă tine.

Și dacă tu spre nefericirea ta ai întrebuințat timpul trecut, vătămând pe Dumnezeu, atunci vezi de-l deplânge în vieța ce-ți mai rămâne. Astfel a făcut regele Ezechie, căci zice el: *Aduce-mi-voiu aminte de toți anii mei, întru amărăciunea sufletului meu.* (Isaia 38, 15) Dumnezeu îți dă viața, ca tu să repari acum vremea pierdută: *Răscumpărând vremea, că zilele sunt rele,* (Efez, 6. 16). Sfântul Anselm tâlmăcește cuvintele aceste astfel: *Vremea se răscumpără, dacă vei face ceea ce ai întreprins.* Sf. Ieronim zice despre sf. Paul: „El a fost mai la urmă chemat de apostol, dar prin vrednicile sale a ajuns cel dintâiu între ei, căci a lucrat mai mult decât oricare“. De n'ar mai fi nimic altceva, ce să ne îndemne la folosirea cum se cade a timpului, chiar și atunci ar trebui să ne înduplece la aceasta gândul, că noi cu fiecare clipită ne putem mări fericierea de veci, ce va să vie. Dacă cineva ți-ar spune, că-ți dă atâta moșie, câtă ai putea înconjura, sau atâția bani, câți ai putea număra într-o zi, cum te-ai grăbi în fugă și cu număratul!

Și într'adevăr în fiecare moment îți poți câștiga o comoară veșnică, și totuși te înduri să-ți pierzi vremea înzădar? Ce poți face astăzi, nu lăsa pe mâine; pentru că ziua de azi va fi pierdută pentru tine și nu se va mai întoarce nici

odată. Pe când alții își băteau capul cu afacerile lumesti, sf. Francisc Borgla cuprins de simțeminte sfinte se ocupa numai cu Dumnezeu așa încât cerându-i unii sfatul, nu le știa da nici un răspuns; din cauza aceasta dela o vreme a început a nu mai fi băgat în seamă, dar el nepăsător zicea: „Mai bucuros vreau să mă socotească de un om fără cultură, decât să-mi pierd vremea cu lucruri lumesti“

RUGĂCIUNE

Nu Doamne, eu nu voi mai pierde vremea, ce mi-o dăruiești din îndurarea ta cea mare. Acum ar trebui să fiu în iad, și să plâng fără nădejde. Îți mulțumesc, că nu mi-ai curmat firul vieții; așadar de aci în colo vreau să trăiesc numai pentru tine. Dacă ăș fi acum în iad, aș plânge, însă fără nădejde și fără folos. Eu vreau să deplâng vătămările, ce ți le am făcut și plângându-le, sunt convins, că tu mă ierți, despre ce mă asigură profetul: *Voi șterge lacrimile tale tu însuși, care plângi, dânsul compătîmindu-te se va îndura spre tine.* (Is. 30,19). Dacă ăș fi în iad, n'ăș putea să te iubesc, și am nădejde, că te voi iubi totdeauna. Dacă ăș fi în iad, n'ăș putea cere mai mult îndurarea ta, acum însă te aud zicând: *Cereți și vi se va da vouă.* După ce așadar am încă vreme să ți cer ajutorul tău, de două lucruri te

rog o Dumnezeu sufletului meu: dă-mi statornicie în harul tău, și dă-mi iubirea ta; apoi fă cu mine ce vrei. Fă, ca în toată clipita vieții mele să mă întorc către tine, Isuse, și să zic: „Doamne ajută-mi, îndură-te spre mine, fă să nu te mai vatăm, fă să te iubesc. — O Preasfântă Fecioară Marie, maica mea. mijlocește-mi darul să mă întorc totdeauna către Dumnezeu și să-l rog de statornicie în bine și de dragostea sa cea sfântă.

de Sf. ALFONS M. DE LIGUORI

Calendarul care-l trimitem în acest număr al gazetei, nu s'a compus de noi ci s'a alcătuit și tipărit la Oradea, făcând doar pentru abonații noștri o ediție cu titlul și reclama gazetei, pentru a putea trimite și noi ca toate ziarele un calendar de perete.

Noi am tipărit pe dosul calendarului o învățătură din scrierile sf. Alfons de Liguorii, pentru a intra în legalitate față de prescripțiile postale. Pe viitor, dacă vom trăi și va vrea Bunul Dumnezeu, ne vom nizuși la îndreptare pentru a corespunde mai bine din toate punctele de vedere.

„Vieța Creștină“

Bunătatea aurului

(Urmare din pag. 5 a)

al neputincoșilor, al văduvelor și orfanilor.

— Mai marele vameșilor, Zaheiu, din Ierihon, era bogat. Când Isus l-a învrednicit să între în casa lui, a căutat să se arate vrednic de cinstea aceasta și a zis către Isus: „Iată jumătatea din averea mea: O dau săracilor. Și de am înșelat pe cineva cu ceva, îi întorc de patru ori atâta”. Atunci Isus a zis: „Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia”. (Luca 19, 8—9).

— Tavita din Iope era bogată, dar în aceeași vreme era plină de fapte bune și de milostenii ce făcea, cu văduvele și cu săracii (Fapte 9, 36—41) și a fost învrednicită să fie înviată de Petru, pentru că să mai poată face fapte bune și milostenie.

Iată, frate creștine și ostaș a lui Hristos, cum se poate ca aurul și averea și bogăția cea mare să fie o mare bunătate, o mare binefacere, cari ne pot duce la viața de veci.

Dacă bogatul îmbuibat, în loc să facă chefuri și banchete, ar fi chemat pe sârmanul Lazar și iar fi zis: „Frate Lazare, iată aici o sumă de bani. Du-te și-ți caută sănătatea și după ce te vei tămădui, vino aici și lucră cu slujitorii mei și ce va fi cu dreptul îți voi da,” su-

șlețul lui nu ar fi fost aruncat în iad, și l'ar fi dus îngerii lui Dumnezeu în sânul lui Avram. [Luca 16,20].

Dacă bogatul nebun, după ce a văzut cât de frumos i-au rodit țarinele nu ar fi zis: „sparge-voiu hambarele mele și mai mari le voi zidi și voi zice sufletului meu: Suflete ai multe bunătăți, strânse pe mulți ani: mănă, bea, veselește-te, ci ar fi zis: „Mulțumesc lui Dumnezeu, că voi avea roduri și bunătăți mai multe ca altă dată și voi putea ajuta lumea necăjită”, nu ar fi auzit grozavele cuvinte: „Nebune în această noapte vor să ceară sufletul tău dela tine”... [Luca 12, 16-21].

Nu-l lăsa în năcaz, ajută pe nenorocit ca să nu se nască gânduri negre în sufletul său amar!

Cei înstăriți, cei bogați să țină seamă, că nu averea e pricină de osândă, ci folosirea a acestei averi. Averea binefolosită câștigă comoară în cer, îmbogățește în Dumnezeu și deschide ușile raiului.

Frate dragă! Îți doresc să te îmbogățești cu cât mai multe fapte bune pentru mărirea lui Dumnezeu și pentru mântuirea sufletului tău.

Preot OCTAVIAN POPA

Socotind că mă doboară, mi-a grăit eri un ateu:

— Fă-mi dovadă că există și voi crede'n Dumnezeu!

Ca să nu-l rănesc mai tare,—arma me-a a fost la fel;

— Dovedește-mi că el nu e ca să nu mai cred în El; Inșă El e pretutindeni, omule cu suflet rău...

Eu și-L dovedesc: cu tine și cu ce e'n jurul tău!

O întrebare de Anul Nou

Dar înainte de a pune întrebarea să istorisim un fapt.

Faptul s'a petrecut în orașul Guadalajara din Mexico. Se știe că în Mexico creștinii sunt prigonți necontenit de ani de zile. În special e oprită răspândirea gazetelor și a cărților religioase.

Într'o zi, în orașul pomenit, soldații întâlniră un băiat de 12 ani, având sub paltonașul slab un teanc de gazete.

— Ce duci, îl întrebară?

— Gazete religioase.

— Cine ți-le-a dat?

— Eu le-am cerut pentru a le împărți.

— De la cine?

— Dela comitetul de apărare a religiei.

— Cine face parte din acest comitet?

Asta nu voi spune-o.

Copilul fu închis într'o cameră întunecoasă, ținut 2 zile fără de mâncare. Li puseră de nenumărate ori aceeași întrebare: „Cine face parte din comitetul de apărare a religiei? Răspunsul copilului încă era acelaș: „Nu voi spune”. Intre timp copilul fu biciuit și chinuit în tot felul. La urmă îi rupseră mâinile amândouă; în dureri grozave copilul mai trăi 2 zile. Nici în acest timp călăii nu izbutiră să scoată nici o vorbă din gura copilului, decât cu-

vintele: „Nu voi spune niciodată”. Mucenicia copilului e vrednică de mucenicia primelor veacuri de creștinism.

Și acum întrebarea

A trecut un an de zile din viața mea. Nu știu câți ani mai am. Cum am folosit acest an? Am făcut ceva pentru Dumnezeu și pentru sufletul meu? Desigur au fost multe chipuri în care mi-aș fi putut aduna comoară în cer. Intre altele e și citirea și răspândirea gazetei bune. Gazeta bună ne dă hrană sufletului, ne îndeamnă la fapte bune, ne face să ne cunoaștem mai bine religia și pe Dumnezeu.

Ce-am făcut pentru gazeta bună? Nouă nu ni s'a cerut pentru a ceti și a răspândi gazeta bună atâta jertfă câtă i s'a cerut tânărului din Guadalajara.

Să nu lăsăm deci să treacă anii, și să ne trezim la poarta veșniciei cu mâna goală. Să putem arăta Stăpânului ceresc între alte fapte bune și citirea și răspândirea gazetei bune pentru lățirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Întrebarea de anul Nou e: am cetit și am răspândit gazeta bună?

Dacă nu, s'o facem până mai este vreme.

Păr. N. Pura

Scrisoare dintr'o biserică

Într'o biserică din Anglia stă scris mult grăitoarele cuvinte: „Trăiește așa precum vrei să mori”. Cât de multă ar fi schimbată fața lumii de astăzi, dacă toți oamenii s'ar gândi la cuvintele de mai sus, și și-ar îndrepta viața după ele.

Căci fiecare, dorind să aibă o moarte bună și frumoasă desigur că atunci și-ar îndrepta astfel faptele ca viața lor întreagă să fie un lanț de bunătate și frumusețe sufletească. Și o viață cu adevărat frumoasă. Nu poate fi decât trăind o viață creștinească așa după dorințele Domnului.

Dar, durere puțină sunt creștinii de azi care să se gândească la grozăvia morții. La cei mulți mintea li-e cuprinsă de cântecul lumii: jocuri, petreceri, veselii și alte lucruri desarte și trecătoare și nu mai au vreme și pentru suflet.

La început de an

Intrăm într'un an nou. Acest an găsește omenirea cu sabia scoasă. Trăim într'adevăr vremuri vitrege pline de greutăți și de păcate.

Odată cu intrarea în acest an, să ne întoarcem privirile spre anul trecut și să ne examinăm icoana sufletului nostru văzând faptele bune și rele cari le-am făcut în decursul anului trecut și dacă vom constata, că faptele rele balansează pe cele bune să ne străduim ca în anul acesta în care intrăm să le răsturnăm din cumpăna vieții noastre, — păcate cari ne-au tras spre pierzare, — numai așa ne vom mântui.

Dumnezeu ne arată prin diferite semne, ca să ne întoarcem pe cărarea mântuirii, cum ne-a arătat și a doua zi de Crăciun printr'un cutremur de pământ, produs în Asia Mică unde au fost șterse de pe suprafața pământului câteva orașe și sate și unde se spune că și-au găsit moartea numai puțin de 50.000 suflete și sute de

mii de oameni au rămas fără adăpos.

Răsboiul care bântuie cu o putere nemai-pomenită în Europa se datorește în primul rând păcatelor, fărădelegilor și urecare domnește între oameni. Cu acestea s'au deprins în ultimul timp, oamenii vătămând astfel pe Creatorul nostru.

Frate, trăind în viața aceasta plină de păcate și de ispite, dușmanul nostru înverșunat, diavolul bate la inima ta și zice: urmează-mă, te voi duce într'un loc, unde ai să te desfătezi, să mănânci, să bei. Și după ce le-ai împlinit toate acestea, zice mai departe diavolul acum servește-mi. Și ti suflet sârman te apleci. Tot în timpul acesta mai bate cineva la ușa sufletului tău, bate stăruitor, dar nu o forțază, Acela este Domnul nostru Isus Hristos, care te cheamă și îți zice: „urmează-mă”!

Dar cu durere puțină îl urmează, fiindcă drumul este strâmt și spinos și cu urcături și ca să poți înainta pe acest drum trebuie să lapezi patimele.

Frate, cu puterea noastră tinerească

plină de entuziasm și de avânt să nu ne lăsăm duși în păcate și fărăoalegi de diavol, ci cu mâna pe cruce să pornim înainte pe urma Apostolilor și Martirilor cari și-au dat viața pentru credința în Dumnezeu. Deci fraților, să ne întoarcem la Domnul după cum ne îndeamnă și un bun scriitor: Deci azi când pășim veseli în anul nou ce vine Să ni se îndrepte gândul spre cele zări senine, Să ni se 'ndrepte gândul spre Fiul cel iubit. Ce pentru noi pe cruce atât a suferit.

Dupa cum fiecare om se reînoește trupește de anul nou, tot așa cuvîne-se să ne reînoim și sufletește. În primul rând, să căutăm pe Domnul, să-L rugăm să aacă Pacea atât de mult dorită în lume și să-I mulțumim pentru bunătățile cu care ne-a învrednicit și să-L mărim în veci, spre mântuirea sufletului și să putem zice:

Fă ce vrei de-acum cu mine.
Dă-mi ce-i vrea, cu drag primesc!
Nu mă mai despart de Tine
Căci, Isuse,

Te iubesc!

Gh. Dulfu.